

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 687/2024
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА, предузетника, власника „Архитектонске делатности Ужице“ Ужице, чији је пуномоћник Ђорђе Дробац, адвокат у ..., против тужене ББ, предузетника, власника брзе хране и пицерије „Cest la vie“ Ужице, чији је пуномоћник Михајло Крстић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1640/24 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1640/24 од 20.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1640/24 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу П 223/2022 од 12.01.2024. године одржано је на снази решење о извршењу тог суда Иив 335/22 од 06.06.2022. године којим је тужена обавезана да тужиоцу плати износ од 352.972,00 динара са законском затезном каматом од 10.05.2022. године до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 16.553,00 динара, док је решење о извршењу укинато у делу у коме је тужена обавезана да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 352.972,00 динара почев од 09.03.2022. године па до 09.05.2022. године и у наведеном делу тужбени захтев одбијен као неоснован. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 250.369,79 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1640/24 од 20.03.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Ужицу у усвајајућем делу. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да у конкретном случају не постоје разлози за одлучивање о ревизији тужене предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Према разлозима другостепене пресуде, тужена је применом одредбе члана 600. ЗОО обавезана да тужиоцу плати за радове изведене по основу уговора о делу, закљученог између тужиоца као посленика и тужене као наручиоца. Таква одлука заснована је на утврђеној чињеници да је тужилац извршио своју уговорну обавезу и израдио Пројекат ентеријера и партера за пословни објекат тужене, а да тужена није доказала да је тужиоцу платила за извршени посао. Разлозима ревизије оспорава се оцена доказа и утврђено чињенично стање, са ког разлога се не може изјавити посебна ревизија. Одлуке на које тужена упућује у ревизији не указују на неуједначеност судске праксе будући да су донете на темељу другачијег утврђеног чињеничног стања.

Следом изложеног Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правног питања у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Привредним споровима мале вредности, сходно одредби члана 487. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 352.972,00 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном привредном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић